

[Morten Lange.]

sig, at den justitsminister, som, hvad angår pornografiloven, så skarpt og præcist skar til, havde været lige så klartseende ved denne lov i stedet for at mobilisere hele sit departements fantasi i retning af at finde på varierede indikationer. I den sidste ende er der kun én indikation, der tæller, nemlig den enkeltes ansvar. Alt andet er bare udtryk for, at samfundet er flink til at komme med dårlige undskyldninger.

Kjær Rasmussen: Jeg føler ikke trang til at holde nogen lang tale her ved anden behandling. Det er rigtigt, som hr. Morten Lange sagde, at det er problemer, vi meget ofte har diskuteret herinde, og debatten her tyder også på, at det har været svært at tilføre den noget nyt.

Vi har for længst gjort det klart, at vi er tilhængere af fri abort, og denne holdning udspringer af det frihedsbegreb, som er vores. Men vi har samtidig kraftigt understreget, at der også må være frihed til at vælge barnet, og at denne frihed ikke findes i dagens Danmark. Vi lever i et samfund, der fortsat er i stand til at opvise en katastrofal mangel på børneinstitutioner af alle kategorier, og så længe det er tilfældet, gives der ikke frihed til at vælge barnet. Regeringens forslag løser ikke problemerne, fordi den truede gruppe fortsat holdes udenfor. Den er fortsat henvist til at søge illegal abort, dersom et uønsket svangerskab skulle indtræffe.

For at gøre det kort kan jeg sige, at vi på baggrund af, hvad jeg har sagt ved denne og ved tidligere lejligheder, er i stand til at støtte mindretallets ændringsforslag.

Hanne Reintoft: Som det før er nævnt, er regeringens forsøg på at løse problemerne omkring svangerskabsafbrydelse kun en overfladeløsning, i dybeste betydning blot et forsøg på en rationalisering, der trods alt bare vil medføre nye og store administrative besværligheder. Man kunne have håbet — og der var mange, der ønskede det ved første behandling — at der var kommet et lidt bedre resultat ud af udvalgsarbejdet.

I sit samfundssyn er lovforslaget dertil noget af det mere uacceptable, der er set i forbindelse med lovgivning på dette område. Man tør ikke som foreslået af et min-

dretal i udvalget åbne adgang til fri abort efter orientering om hjælpeforanstaltninger. Man vælger at lette det for grupper, der i forvejen i altovervejende grad indstilles til legal abort, nemlig kvinder over 38 eller kvinder med 4 børn under 18 år. Dette er ganske rigtigt en rationalisering og letter også proceduren for den gruppe kvinder, hvad man i og for sig ikke kan have noget imod; jeg kan i hvert fald ikke. Men man må dog samtidig anføre, at det er komplet selvmodsigende fra regeringens side, for det lægger faktisk en bombe under hele den tanke, regeringen bygger på, nemlig at behandlingen i mødrehjælpen inklusive hjælpetilbuddene skulle have nogen indflydelse på kvindens mulighed for at gennemføre et svangerskab eller ej.

Samtidig letter man adgangen til svangerskabsafbrydelse for den helt unge kvinde, når hun ikke på grund af alder kan tage vare på sit barn, og når ønsket om abort skyldes sociale forhold. Her er der igen grund til at påpege, at abort netop er uheldigst for den helt unge kvinde, der derfor, inden hun bestemte sig og selv bestemte sig, skulle have meget rigelige hjælpetilbud, ligesom en egentlig social indikation ikke i et nogenlunde rigt samfund skulle være en nødvendighed. Ønsket om abort begrundet i økonomi, i boligforhold og manglende evne til at tjene til livets opretholdelse skulle og burde ikke være nødvendige forekomster.

Regeringen bringer sig i den situation, at den af angivne moralske og etiske grunde, som i øvrigt ikke går igen i anden lovgivning, ikke vil gå så vidt som af mindretallet foreslået, nemlig til fri abort, mens man faktisk fremlægger en mindre etisk lovgivning, fordi man accepterer, at i et samfund som vort kan sociale årsager stadig være baggrund for nødvendigheden af at afbryde et svangerskab, uden at man samtidig i erkendelse af, at det kan være tilfældet, kommer med de bevillinger og de hjælpemuligheder, der kunne løse disse problemer. Man siger simpelt hen: de børn, der ikke er tilstrækkelig gode sociale forhold til, kan vi acceptere som uønskede, men hvad angår kvindens egen holdning vil vi af etiske grunde tage på os at bestemme for hende.

Den eneste ordentlige og ærlige baggrund for en svangerskabsafbrydelse må være kvindens forhold til svangerskabet og til det